

givet ved særlige Love i Stedet for, som Tilfældet i en Aarrække har været, at afgøres paa Finansloven, hvorved det ikke i den Grad, som det ellers kunde være Tilfældet, kan blive Lejlighed for Offentligheden og for Tingets Medlemmer til at sætte sig ind i de paagældende Forhold.

Schiøler: Jeg skal have den Ære overfor dette høje Ting ganske kort at fremdrage et Par Spørgsmaal, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, og til Gunst for hvilke jeg vil paakalde dette høje Tings Velvillie. Det ene Spørgsmaal angaar Ordningen af de gamle Pensionisters Pensionsforhold. Det er en Sag, som dette høje Ting formentlig i Løbet af kort Tid vil komme til at beskæftige sig med, idet den højtærede Finansminister har bebudet at ville fremsætte et hertil sigtende Lovforslag. Den midlertidige Lov af 22. December 1920 blev, som det vil erindres, forlænget i 3 Maaneder indtil 31. Marts 1923 for at skaffe Lovgivningsmagten og derefter Administrationen tilstrækkelig Tid til at tilrettelægge denne Sag, og nu skal denne Sag altsaa paa ny tages op til Afgørelse, mulig for længere Tid, mulig for stedse, saafremt man mener paa nærværende Tidspunkt at kunne bringe dette Spørgsmaal til en endelig Afgørelse.

Der er ikke Tvivl om, at disse kommende Forhandlinger imødeses med Spænding og Forventning af de mange Mennesker, hvis Kaar er afhængige af de Beslutninger, der her tages. Det er ikke saa faa Mennesker og Familier, hvis Velfærd det her drejer sig om. Jeg ved, at der i de Kredse næres stor Taknemmelighed for de Foranstaltninger til Forbedring af de mange Pensionisters Kaar, som allerede har været truffet af Bevillingsmyndighederne. Det har været Retfærdighedshandlinger, og der er i dem givet Udtryk for Erkendelsen af Statens Forpligtelse til at hjælpe de gamle tidligere Tjenestemænd i unormale og dyre Tider. Ogsaa i den Omstændighed, at man undlod at fradrage mere end $\frac{1}{6}$ af Konjunkturtillæget for Pensionisterne, da Konjunkturtillæget fra 1. April dette Aar blev nedsat med $\frac{1}{3}$ for Tjenestemændenes Vedkommende, ligger en Anerkendelse af, at de gamle Pensionisters Kaar ikke taaler yderligere Beskæring ved en kommende Regulering. Men medens der efter den i Øjeblikket gældende Ordning er visse Kategorier af Pensionister, som vel nok kan siges at være tilfredsstillende pensioneret, er der andre Kategorier af Pensionister, der endnu

er for smaat stillet, og fra disses Side næres nu ganske naturligt Forhaabning om, at Staten vil bøde paa disse tilstedeværende Misforhold. Det er ikke skræmmende Krav, her kan blive Tale om, og det er Udgifter, som Aar for Aar vil dale for til sidst at falde helt bort. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt komme ind paa en nærmere Omtale af disse Forhold; det vil Tiden være inde til, naar Lovforslaget er fremlagt. Sagen har allerede været kort omtalt og anbefalet til det høje Tings Velvillie af det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen og det ærede Medlem Hr. Johannes Lou. Jeg ønsker ved disse korte, foreløbige Bemærkninger at føje min Anbefaling til de allerede faldne Udtalelser, idet jeg udtaler Haabet om, at det høje Ting vil føre denne Sag til en for de gamle Pensionister betryggende Løsning.

Det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen kom ind paa en Omtale af et Par lokale Spørgsmaal, som tiltrænger en tilfredsstillende Løsning. Det ene, jeg vil kalde det mindre Spørgsmaal, drejede sig om en forbedret Togforbindelse til Aalborg Syd fra. Det er rigtigt, at der i Aalborg er stærke Ønsker oppe om at faa nogen Forbedring, dels i Retning af at faa Hurtigtogforbindelsen gennemført som saadan, i alt Fald til Aalborg, og dels i Retning af en lidt forbedret Lokaltrafik. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved dette Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til at anmode den højtærede Trafikminister om at se velvilligt paa disse Ønsker fra Aalborg Bys Side. Den højtærede Minister er ganske sikkert fortrolig med disse Forhold, og saa snart der bliver Mulighed for at imødekomme disse Ønsker, haaber jeg, det maa ske. Det andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen berørte, og som er af langt større Rækkevidde, navnlig økonomisk, er Spørgsmaalet om Forbindelsen mellem Aalborg og Nørresundby, eller rettere udtrykt Færdselsforbindelsen mellem Vendsyssel og Landet Syd for Fjorden. Jeg kan af personligt Kendskab til Forholdene bekræfte, at den Sag vil paa-tvinge sig til Løsning i en nær Fremtid. Pontonbroen, som nu er ca. 60 Aar gammel, kan ikke mere bære den stærkt forøgede Trafik i Nutiden, og Forholdene er nu ganske utilfredsstillende og nærmer sig det rent uforvarselige. Denne Bro maa altsaa afløses af en ny Bro, men det vil være nogle Aar, inden Bygningen af den er tilendebragt. De fornødne Forunder-